

Búcsú Nagy Jánostól

1915–1999

**okl. erdőmérnök, ny. áll.
térképész, tartalékos tüzér
hadnagy**

Szomorú szívvel értesültünk Nagy János erdőmérnök haláláról, amely 1999. szeptember 22-én következett be Budapesten.

Bárhová vetette sorsa, erdésznek tartotta magát, noha ez a sors nem volt kegyes hozzá, sem kortársaihoz.

Erdőmérnöki tanulmányait megszakította a II. világháború. Részes volt az elszakított területek visszatérése felejtetetlen pillanatainak, majd mint katona, az 1941-ben a gyorsadtest ukrainai, 1942–43-ban a Don menti, ezt követően 1944–45-ben a magyarországi harcokban Aradtól Szentgotthárdig.

Ott robbantják fel a 15 cm-es taracikaikat, a magyar határnál. Egyik legszebben kítüntetett erdőmérnök-katona tisztje volt a II. világháborúnak, ezüst Sigmund Landissal és bronz Sigmund Landissal kétszer tüntették ki, ugyanakkor, mint katona, módot talált több száz lengyel menekült megmentésére.

1946–1948. III. 9-ig szigorló erdőmérnökként Devecserben, majd az erdőmérnöki oklevél megszerzése után 1948. III. 9-től a Veszprémi Erdőgazdaságnál dolgozott, ezt követően 1949. II. 9-től 1950. III. 28-ig a Kisbéri Erdőgondnokság vezetője volt. Innen került 1950. VII. 31-ig a Győri Erdőgazdasági Nemzeti Vállalat vadászati előadói beosztásába.

Ekkor távolítják el politikai okokból a megszállók kiszolgálói. Az erdészeti szakmából való eltávolítása után először a Kohóipari Tervező Irodához került, majd a Városmérési Irodához. 1958. I. 1-től a Kartográfiai Vállalathoz került, ahol mint alapító tag 1987 nyaráig, mint topográfus dolgozott.

Itt alkotott maradandót, amely megőrizte a nevét, ha már haláláig szeretett szakmája elüldözte. Hivatásának érezte, hogy a régi eredeti magyar történeti nevek, úgy a topográfiai térképen, még nagyobb sikerrel a turista térképeken felkerüljenek és megmaradjanak a használatban.

Több tízezer név menekült meg így a feledéstől. Mint segítőtje tudom, hogy ez a munka milyen nehézségbe került, hogy például a századik Vörös Csillag puszta helyett megmaradjon az ezer-

éves Jutas puszta neve. Sikerült is nagy erőfeszítés után.

Ezek a megmentett magyar helynevek őrzik meg Nagy János erdőmérnök topográfus emlékét.

Temetése 1999. október 22-én volt a Budai Magyar Szentek Templomának urnatemetőjében, diáktársai nevében Hábel György erdőmérnök búcsúztatta.

Mi pedig búcsúzzunk el az ő utolsó üzenetével, amelyet nekünk hagyott, élőknek:

Magyar, legyen bited és léssen országod

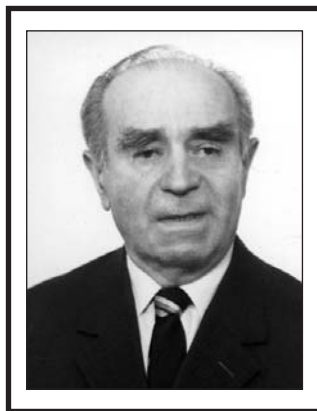
Minden nemzetek között az első az áldott

Isten amit néked címeredbe vágott.

[Hitvallás: Papp-Váry Elemérné (1920)]

In memoriam

Vörös István erdőmérnök (1919–1999)

Ősze borult a soproni erdő, zöld levelei zörgő avarra váltak, elcsendesedtek madarai, a dongók danája sem hallik. Közöleg a tél, ködök ülnek a fák között, elillantak a nyári hangulatok, díszét veszítette az erdő.

Méltó természeti háttér ez ahhoz a szo-

morú menethez, amely Vörös Pista bátyánkat, a Tanulmányi Erdőgazdaság egykori főmérnökét október 27-én utolsó útjára kísérte a soproni Szent Mihály temetőben. Blazovich Ágoston bencés szerzetes temette, búcsúszót Molnár Ákos mondott, és Áprily Lajos „Szeret az erdő” c. örök szép versét Németh Ferenc szavalta el.

Magas kort megért pályatársunk életét két dolog uralta: a család és az erdő. Mindkettőt rajongásig szerette, tőlük kapott erőt, és körükben teljesedett ki derűs egyénisége. És hatott a veszprémi piaristás gimnáziumában elmélyített keresztény hit, ami nem lankadt a nehéz időkben sem. Ez segítette hosszúra nyúlt betegségében, ez óvta a csüggedéstől és tette, hogy egyenes derékkel és emelt fővel távozhasson.

Szerettük őt és tiszteltük, mert mindig jólelkű és melegszívű ember volt, igaz jó barát, aki még nyugdíjba menetele után sem vált meg kedves erdejétől. Vizsgálódott, mért, megfigyelt. Tudta, hogy ezzel is a jövőt szolgálja, azokat, akiket egyszer majd magukra kell hagynia. Teljes ember volt: jó barát a bajban és cimbor a vígságokban.

Somogyban született 1919-ben. A háborús években érkezett hallgatónak az akkori Műegyetem Erdőmérnöki Karára, hogy aztán végleg itt ragadjon a nyugati határszélen. 1948-ban kapta meg diplomáját. Kis kitérő után már a Tanulmányi Erdőgazdaságnál dolgozik, itt vált ismertté, alkotó emberré. Sopronban alapított családot. Pályatársai szeretete övezte, és most bele kell nyugodnunk abba, hogy testi valójában már soha nem jön közénk. Búcsúzóul a madarakat, virágokat nagyon szerető pannonhalmi bencés tanárnak, Kovách Arisztidnek feszes distichonba szedett intelmét idézzük:

„Ültess éveken át nébány basznos s üde díszfát:

Megbecsülik nevedet s dédumokád se feled.”

(Dr. hc. Dr. Szodfridt István)

